

Å l a n d s l a n d s k a p s n ä m n d s

N:o 11/1948.

framställning till Ålands landsting med förslag

till landskapslag angående skogsvård i landskapet

Åland.

De privatägda skogarnas i landskapet skötsel är ordnad genom landskapslagen den 30 december 1929 om enskilda skogar i landskapet Åland. Denna landskapslag måste ju redan anses rätt föråldrad, och densamma innehåller främst bestämmelser för att förhindra skogsskövling samt straffbestämmelser för överträdelse av förenämnda stadganden. Däremot ingå i lagen blott obetydliga bestämmelser om positiv skogsvårdsverksamhet, varigenom de privatägda skogarna skulle bringas i ett bättre skick. Enligt vittnesbörd av fackmän och skogsägarna själva lämnar den privata skogsvården i landskapet mycket övrigt att önska, vilket även upprepade gånger framhållits i tidsningspressen. Med hänsyn därtill och då privatskogshushållningen för landskapets ekonomiska liv är av den allra största betydelse, måste en sådan revidering av landskapets skogsvårdslagstiftning, som möjliggör praktiska åtgärder för uppryckning av den privata skogsvården, vara av behovet påkallad. För sådant ändamål har landskapsnämnden uppgjort förslag till lagstiftning i ämnet. Försla-

get bygger i tillämpliga delar på ett i riket uppgjort utkast till ny skogsvårdsplan, vilket är avsett att föreläggas Riksdagen. Huvudprincipen i detta riksförslag är ett positivt skogsvårdsarbete. För att praktiskt genomföra detta ingå i förslaget bl.a. stadganden om skogsvårdsföreningar och skogsvårdsavgift. Genom dessa bestämmelser är det meningen att få till stånd sammanslutningar mellan skogsägarna, vilka skulle till förfogande hava fackmän, som personligen vore i tillfälle att på ort och ställe rådgöra och diskutera med skogsägarna i skogsvårdsangelägenheter, och för att giva sammanslutningarna en nödvändig ekonomisk ryggrad har man infört föreskrift om en skogsvårdsavgift, som praktiskt taget helt skulle disponeras av sammanslutningarna för främjandet av skogsvårdsverksamheten. Inom sammanslutningarna, vilka i riket redan under ett tiotal år och i Sverige under ännu längre tid utfört ett välsignelsebringande arbete, skulle skogsägarna i stort sett hava full bestämmanderätt. Det av landskapsnämnden uppgjorda förslaget till landskapslag omfattar 51 paragrafer och är indelat i 8 kapitel. Första kapitlet innehåller allmänna stadganden om huru skog bör vårdas och brukas samt rätt för skogsägare att erhålla landskapslån och bidrag för försättande av till skogsbruk lämpliga, men i improduktivt skick

befintliga marker samt skogar med nedsatt produktion, i gott och produktivt skick. I andra kapitlet ingå bestämmelser angående landskapsnämndens skogsvårdsmyndigheter. Landskapsnämnden skall omhändervärva verkställigheten och övervakningen av denna landskapslag. Stadgandena i detta kapitel äro nästan helt likalydande med stadgandena i 3 kap. och delvis 2 kap. av den nugällande landskapslagen om enskilda skogar. I kapitlet ingå vidare bestämmelser om kommunala skogsnämnders sammansättning, huru medlemmarna väljas, m.m. Rubriken för tredje kapitlet heter "Åtgärder för förverkligande av skogsvårdsplikten". Landskapsnämnden äger regelbundet besiktiga skogarna och lämna skogsägarna skriftliga direktiv för förverkligande av landskapslagens syften. Direktiven skola åtföljas av uppgifter om möjligheten att erhålla kostnadsförslag, fackmannahjälp samt landskapslån och -understöd. På grund av vad vid besiktningarna framgått skall landskapsnämnden besluta om och vilka skogsvårds- och -förbättringsåtgärder böra vidtagas. Om påbudet arbete icke av skogsägaren utförts inom föresatt tid, skola de av landskapsnämnden utföras, och kostnaderna därför skola uttagas av skogsägaren. Fjärde kapitlet innehåller bestämmelser om skogsavverkning, vad som avses med skogsskövling, om inlämnande till land-

skapsnämnden av avverkningsplan, innan saluavverkning av skog på-
börjas samt straff för överträdelse av förenämnda föreskrifter.

Femte kapitlet stadgar om åtgärder, då skogsskövling hotar eller

redan skett. Då omständigheterna visa, att fara för skogsskövling

föreligger, komma varning, besiktning, avverkningsförbud, frednings-

avtal och fredningsbeslut i fråga från landskapsnämndens eller dess

funktionärers sida. Föreskrifter ingå därom, vem eller vilka av

landskapsnämndens tjänstemän äro berättigade att vidtaga förenämnda

åtgärder. Vid inträffad skogsskövling bör vid sidan om fredning

eller utan sådan uppgöras överenskommelse med skogsägaren angående

föryngrings-, skydds- eller andra åtgärder, vilka ägaren bör vid-

taga i skogen eller berättiga landskapsnämnden att utföra. Kostna-

derna uttagas av skogsägaren, och beträffande dessas utmätning och

förmånsrätt gäller, vad därom angående kommunalskatt är stadgat.

Brott mot bestämmelserna angående skogsskövling m.m. straffes med

böter. Sjätte kapitlet handlar om skogsvårdsföreningar. Om dessas

ändamål har redan i början av denna motivering talats. Gränserna

för förenings verksamhetsområde fastställer landskapsnämnden.

Skogsvårdsföreningens stadgar samt ändringar däri fastställas av

landskapsnämnden, som för register över föreningarna. Följande

kapitel, det sjunde, stadgar om skogsvårdsavgift. Om ändamålet

med avgiften och dess disponerande har tidigare talats. Avgiftens

storlek är 3 % av skogsmarkens nettoinkomst, men kan av landskaps-

nämnden, då skogsvårdsförenings behov så kräver, höjas till det

dubbla för högst fem år i sänder. Såsom skogsmarkens nettoavkast-

ning anses den vid kommunaltaxeringen fastställda avkastningen utan

avdrag. Uträkningen av skogsvårdsavgiften ankommer på taxerings-

nämnden. Avgifterna antecknas i taxeringslängden och debetsed-

larna, och erläggas senast i samband med den slutliga uppbörden av

den årliga kommunalskatten. Kommunen skall redovisa för uppburna

skogsvårdsavgifter inom en månad efter varje uppbörd av kommunal-

skatten. Av de erhållna avgifterna skall skogsvårdsförening över-

föra minst 20 % till en utjämningsfond, såvida icke fonden är av i

landskapslagen föreskriven storlek, då överföring icke behöver gö-

ras.

I sista kapitlet ingå närmare föreskrifter. Däri stadgas bl.a.

om rätt att hos högsta förvaltningsdomstolen söka ändring i land-

skapsnämndens i stöd av denna landskapslag fattade beslut. Land-

skapslagen skulle träda i kraft den 1 januari 1949, och genom i-

kraftträdandet skulle landskapslagen den 4 december 1929 om enskil-

da skogar upphöra att gälla med särskilda i sista paragrafen uppräknade undantag.

Hänvisande till förestående får landskapsnämnden vördsammast förelägga Landstinget till antagande nedanstående

Landskapslag

angående skogsvård i landskapet Åland.

I enlighet med Ålands landstings beslut stadgas.

1 kap.

Allmänna stadganden.

1 §.

Skogen bör uthålligt vårdas och brukas med beaktande av den under rådande förhållanden fördelaktigaste avkastningen ifråga om

trädsdrag, -kvalitet och -kvantitet.

2 §.

Till skogsbruk lämpliga, men i improduktivt skick befintliga

marker samt skogar med nedsatt produktion böra genom ändamålsenliga

åtgärder, såsom röjningar, utdikningar, sådder och planteringar,

försättas i gott, produktivt skick. För genomförande av denna uppgift

erhåller jordägare, om det efter prövning visat sig nödvändigt

och påkallat, landskapslån och -bidrag inom ramen för de i landska-

pets utgiftsstat årligen beviljade anslagen ävensom fackmannahjälp

i enlighet med närmare anvisningar av landskapsnämnden. Likaså

befrias på av landskapsnämnden fastställda villkor jordägare för en

tid av högst femton år från skyldighet att till kommun erlägga in-

komstskatt för skog, som försatts i gott produktionsdugligt skick.

2 kap.

Om landskapets skogsvårdsmyndigheter.

3 §.

Landskapsnämnden omhänderhar verkställigheten och övervakningen

av denna landskapslag. Därvid biträdes landskapsnämnden av en land-

skapsforstmästare samt nödigt antal instruktörer.

Landskapsforstmästaren bör uppfylla villkoren för erhållande

av extra ordinarie forstmästartitel samt i övrigt besitta sådan

skicklighet och förmåga, som ett framgångsrikt handhavande av be-

fattningen förutsätter.

Av skogsvårdsinstruktör fordras, att han genomgått fullständig

lärokurs vid två-årig forstskola. Kan sådan skogsarbetsledare,

som genomgått två-årig forstskola, icke erhållas, må till skogs-

vårdsinstruktör antagas även den, som genomgått annan genom statens

försorg anordnad lärokurs i skogshushållning och dessutom ådaga-

231
lagt sådan skicklighet och förmåga, som ett framgångsrikt handhavande av befattningen förutsätter.

4 §.

Forstmästaren föredrager inför landskapsnämnden de ärenden, som grunda sig på stadgandena i denna landskapslag, samt jämväl övriga under skogsvården fallande frågor. Forstmästaren är även pliktig att, i den mån behov härav föreligger samt hans övriga tjänstegöromål tillåta, deltaga i och leda instruktionsarbetet på skogsvårdens område inom landskapet.

5 §.

Instruktör åligger att verkställa de åtgärder ifråga om den privata skogsvården, som åt honom av landskapsnämnden uppdragas, att biträda skogsägarna med upplysningar och råd vid skötseln av deras skogsmarker, att bidra vid anordnandet av skogshushållningstävlingar och skogsdagar samt exkursioner, att biträda skogsägarna vid gemensamma försäljningar, att genom föredragsverksamhet väcka intresse för skogshushållning, att på anhållan av skogsägare verkställa utstämplingar och taxeringar samt att i allmänhet beflita sig om skogsskötselns allsidiga höjande inom landskapet.

6 §.

232
I landskapets tjänst anställd forstmästares och skogsvårdsinstruktörs boningsort bestämmes av landskapsnämnden och deras avlön fastställs av nämnden inom ramen för av landstinget antagen utgiftsstat.

Likasa bestämmer nämnden om dem tillkommande ersättning för resor samt för rese- och förrättningsdagar.

Skogsvårdsinstruktör bör föra dagbok över sina resor och förrättningar i enlighet med av landskapsnämnden meddelade närmare anvisningar.

7 §.

Ej må i landskapets tjänst anställd forstmästare eller skogsvårdsinstruktör åtaga sig skogsförmedling eller förmedling av dylik, förutom på förordnande av landskapsnämnden, ej heller må han utan nämndens tillstånd mottaga bisyssla, som han är lagligen berättigad att avsäga sig.

8 §.

Till biträde åt landskapsnämnden skall i varje kommun tillsättas en kommunal skogsnämnd, bestående av minst tre medlemmar och lika många ersättare.

Om utgången av val av medlemmar i kommunal skogsnämnd bör o-

fördröjligen hos landskapsnämnden anmälas.

Medlemmar och ersättare i kommunal skogsnämnd utses för en tid

av tre år av kommunalfullmäktige bland i kommunen bosatta, med

skogshushållning förtrogna personer. . Beträffande kompetens för

medlemskap i kommunal skogsnämnd ävensom avsägelse från dylikt skall

iakttagas vad om kommunalfullmäktiges medlem är stadgat.

Instruktion för kommunal skogsnämnds verksamhet uppgöres av

kommunalfullmäktige.

Instruktionen bör i avseende å granskning överlämnas till land-

skapsnämnden, å vilken ankommer att fastställa densamma.

Kommunal skogsnämnd avlönas med kommunens medel. Ersättning

för i denna landskapslag omförmälda besiktningar erhålla likväl med-

lemmarna i kommunala skogsnämnden av landskapsnämnden.

3 kap.

Åtgärder för förverkligandet av skogsvårdsplikten.

9 §.

Landskapsnämnden bör tillse, att skogarna inom landskapet med

regelbundna intervaller granskas, och att åt vederbörande jordäga-

re på grund av granskningsresultatet lämnas skriftliga direktiv be-

träffande de åtgärder, som anses erforderliga för förverkligande av

i denna landskapslags 1 och 2 §§ nämnda syften. Direktiven böra
åtföljas av uppgifter om möjligheten av att erhålla kostnadsför-
slag, fackmannahjälp samt landskapslån och -understöd.

Om vid senare företagen granskning konstateras, att de på grund
av den tidigare granskningen givna direktiven icke blivit utförda,
skall nämnden förordna om speciell besiktning av varje skogsbruks-
enhet eller av varje för skogsbruk lämplig mark, där åtgärder anses
vara påkallade. Besiktningen utföres av landskapets forstmästare
eller skogsinstruktör jämte två andra till kommunens skogsnämnd
hörande personer. Jordägaren bör erhålla meddelande om tiden för
besiktnings vidtagande och platsen för densamma i så god tid,
att han äger möjlighet att närvara vid besiktningen eller sända
sitt ombud till densamma.

10 §.

Sedan landskapsnämnden erhållit protokoll från i föregående pa-
ragraf åsyftad besiktning, införskaffat eventuella tilläggsutred-
ningar och ännu givit jordägaren tillfälle att bli hörd i saken,
må nämnden besluta huruvida och i så fall vilka skogsvårds- och
skogsförbättringsåtgärder, som skola utföras. Förståndigande om
utförande av arbete, vars lönsamhet icke är uppenbar och vars nyt-

ta inte relativt snart är att förvänta, må ej givas. För genomförande av åtgärderna bör reserveras skälig tid, varvid bör beaktas ej enbart arbetets art och vidd, utan även jordägarens ekonomiska ställning, hans möjligheter att i fortsättningen erhålla husbehovsvirke ävensom gängse arbetsmarknads- och andra konjunkturer.

11 §.

De enligt 10 § bestämda arbetena, som på jordägarens försorg icke utförts inom utsatt tid, må landskapsnämnden utföra, såvida nämnden inte anser att någon orsak yppat sig, som i ett eller annat avseende påkallar lindring i dess beslut. Det virke, som härvid hugges, äger jordägaren rätt att erhålla, om han ersätter nämndens kostnader eller ställer tillräcklig säkerhet för dessa. Ifall han inte gör detta, innan fara för virkets förfarande eller försvinnande föreligger, är landskapsnämnden berättigad, att på sätt den anser fördelaktigast försälja virket ifråga.

12 §.

De omkostnader, som åsamkas av de enligt 11 § utförda arbetena och vilka det överskott, som erhållits vid den i sagda paragraf nämnda försäljningen, inte täcker bör till landskapsnämnden erläggas av den, som vid tiden för indrivningen av kostnaderna äger

jorden. Debiteringen av ersättningar verkställer landskapsnämnden och beträffande dessas utmätning och förmånsrätt gäller vad därom stadgas angående kommunalskatt. Om för det försålda virket erhålles ett överskott, som är större än nämndens för arbetet erlagda kostnader, bör nämnden ofördröjligen för jordägaren redovisa återstoden.

4 kap.

Om skogsavverkning.

13 §.

Skog må inte skövlas.

Såsom skogsskövling anses,

- 1) en sådan gallring av ung växande skog, som i forstligt avseende måste anses vara för stark och som uttagningen av det oundgängliga husbehovsvirket icke erfordrar;
- 2) huggning av avverkningsskogen, utan tanke på att skogen antingen på naturlig eller konstgjord väg på tillfredsställande sätt efter avverkningen förnygras;
- 3) annat utnyttjande av skogen, som har till följd att uppenbar fara för att skogen skall råka i improduktivt skick föreligger.

Dessutom anses såsom skogsskövling sådan saluavverkning, som

står i uppenbar disproportion till egendomens skogsareal och dess virkesförråd och som ej kan motiveras med speciella skäl.

Vid tillämpningen av denna landskapslag bör såsom skogsskövling inte anses avverkning, som avser röjning till trädgård, åker, äng, kulturbete, bostadstomt eller annat dylikt, för såvitt det avverkade området inom rimlig tid verkligen kommer till användning för nämnda ändamål.

14 §.

Med saluavverkning avses i denna landskapslag avverkning, vars avsikt inte är erhållande av husbehovsvirke för den fastighet, å vilken avverkningen utföres, eller för fastighet, som står i samband med densamma.

15 §.

Innan saluavverkning påbörjas, bör jordägaren skriftligen anmäla till landskapsnämnden om avverkningsplatsen, det för avverkning avsedda trävarupartiets storlek, innehavaren av avverkningsrätten, erforderliga uppgifter om avverkningsvillkoren samt vad man vidtagit för åtgärder för att förhindra, att inte avverkningarna medföra fara för att skogen skall råka i improduktivt skick.

Ifall landskapsnämnden så fordrar, bör skogsägaren lämna till-

räcklig garanti för genomförandet av en ändamålsenlig plan.

Verkställaren av avverkningen må ej påbörja denna innan han förvisat sig om att avverkningsanmälningen kommit landskapsnämndens forstavdelning tillhanda, och på anmodan av landskapsnämnden bör han avge de tilläggsuppgifter nämnden för sina övervakningsuppgifter är i behov av.

Om man vid tiden för avverkningen eller efter densamma konstaterar, att man vid uppskattningen av avverkningsmängden misstagit sig med över tio procent, skall verkställaren av avverkningen omedelbart till landskapsnämnden meddela det nya uppskattningsbeloppet eller den slutliga mängden.

Den, som bryter mot vad i förenämnda moment 1, 3 och 4 stadgas, straffes med böter.

5 kap.

Åtgärder då skogsskövling hotar eller redan skett.

16 §.

Då omständigheterna visa att fara för skogsskövling föreligger, komma följande åtgärder från landskapsnämndens sida ifråga:

a) varning,

b) besiktning,

c) avverkningsförbud,

d) fredningsavtal, och

e) fredningsbeslut.

17 §.

Varje skogsfackman i landskapsnämndens tjänst, som observerat att fara för skogsskövling förefinnes, åligger att åt jordägaren

eller innehavaren av avverkningsrätten eller om möjligt åt vardera giva varning.

18 §.

Besiktning utföres av landskapsförstmästaren eller av annan skogsfackman i landskapsnämndens tjänst. Besiktning behöver inte

förrättas om fredningsavtal därförutan fått till stånd eller om det annars är uppenbart, att den enligt 17 § givna varningen beaktas.

Till besiktningen bör såsom vittnen genom kommunens skogsnämnd kallas två ojäviga, betrodda män, och meddelande om tidpunkten för besiktningen bör, då detta kan ske utan att saken fördröjes, givas åt jordägaren och innehavaren av avverkningsrätten eller åt deras lokala ombud.

19 §.

Avverkningsförbud utfärdas av landskapsförstmästaren, ifall han med stöd av besiktningsresultatet anser detta nödvändigt, innan fredningsavtal eller -beslut fått till stånd. Förbudet är i kraft högst en månad, räknat från dagen för dess tillkännagivande åt innehavaren av avverkningsrätten eller dennes lokala ombud.

20 §.

Fredningsavtal uppgöres av landskapsförstmästaren å landskapsnämndens vägnar med jordägaren och innehavaren av avverkningsrätten.

21 §.

Fredningsbeslut utfärdas, om fredningsavtal inte fås till stånd, av landskapsnämnden, om denna efter att ha gjort sig förtrogen med besiktningsprotokollet och efter det jordägaren och avverkningsrättsinnehavaren givits tillfälle att i frågan bli hörda, anser skäl därtill föreligga.

22 §.

I avverkningsförbud samt i fredningsavtal eller -beslut bör noggrant fastställas vilket område åtgärden avser, huru länge förbudet, avtalet eller beslutet är i kraft samt på vilka villkor skog under denna tid får huggas eller annars utnyttjas. Avverkning av

lägenhetens husbehovsvirke må icke utan tvingande skäl förbjudas,
såvida inte en tillfredsställande föryngring av skogen kräver detta.

23 §.

Ifall skogen redan skövats, må på sätt ovan stadgats om fredningsavtal och -beslut, vid sidan om fredningen eller utan densamma uppgöras överenskommelse eller beslut om, vilka skogsföryngrings-, -skydds- eller andra sådana åtgärder ägaren bör utföra i skogen eller berättiga landskapsnämnden att utföra.

Av landskapsförstmästaren utfärdade interimistiska avverkningsförbud kan landskapsnämnden, då det inte endast är fråga om fara för skogsskövling, utan skövling uppenbart redan skett, förlänga att gälla sammanlagt högst ett år.

24 §.

De kostnader, som åsamkas landskapsnämnden såsom en följd av efter skövling verkställd skogsföryngring och tryggandet av plantbeståndet, ersätte den, som vid tiden för indrivningen av ersättningen äger skogsmarken. Debiteringen av ersättningsbeloppen verkställer landskapsnämnden och beträffande dessas utmätning och förmånsrätt gäller vad därom stadgats angående kommunalskatt.

Om skogsskövling skett genom förfarande, vartill skogsägaren

inte ^{int}gett sitt samtycke, är den skyldige förpliktad att ersätta skogsägaren de i föregående moment åsyftade kostnaderna, såvida han inte erlägger dem direkt till landskapsnämnden. Överenskommelsevillkor, som strida mot denna stipulation, äro värdelösa. Om vederbörande gemensamt anhålla om landskapsnämndens avgörande i fråga om vem, som i sista hand bör svara för kostnaderna, må landskapsnämnden efter att ha undersökt saken, avge sitt beslut.

25 §.

Om det kan misstänkas att avverkningsförbud, fredningsöverenskommelse eller -beslut överträtts må, då sådan befinnes påkallad, besiktning verkställas på platsen, varvid bör förfaras på samma sätt, som ovan i 18 § stadgas. I den mån besiktningen ger anledning, må landskapsnämnden skrida till ändring eller komplettering av tidigare överenskommelse eller beslut, därvid iakttagande vad ovan stadgats.

26 §.

Den, som mot bättre vetande gör sig skyldig till skogsskövling eller använder eller låter använda skogen i strid mot vad i denna landskapslag säges om avverkningsförbud, fredningsöverenskommelse eller -beslut, straffes med böter och ersätte landskapsnämnden

besiktnings- och andra av saken förorsakade kostnader.

27 §.

Rotvärdet för träd, vilkas avverkning enligt 26 § är straffbar handling, må domstol, såvida det med beaktande av alla om-

ständigheter inte uppenbart är oskäligt, förklara förverkat till

landskapsnämnden. Överenskommelse, enligt vilken avverkaren i

ett dylikt fall skulle ha rätt att av skogsägaren för sin för-

lust erhålla ersättning utöver det belopp, vartill denne enligt

landskapslagen är skyldig, vare ogiltig.

28 §.

Om landskapsnämnden anser, att av det avverkade virket, som i

27 § avses, en rotvärdet motsvarande mängd bör beslagtagas, å-

ligger det på landet länsmannen och i ^{Manishamn} ~~staden~~ magistraten att på

landskapsnämndens anmälan verkställa beslaget utan överexekutors

förordnande.

6 kap.

Skogsvårdsföreningar.

29 §.

Med skogsvårdsförening avses i denna landskapslag en frivillig

sammanslutning av skogsägare, som verkar för höjande av sina med-

lemmars och även övriga skogsägares inom dess verksamhetsområde

fackkunskap och yrkesskicklighet, leder och utvecklar skötseln och

utnyttjandet av deras skogar, ombestyr åt skogsägarna härför er-

forderlig fackmannahjälp samt även annars befrämjar ett rationellt

skogsbruk inom sitt område.

30 §.

Gränserna för skogsvårdsföreningarnas verksamhetsområde fast-

ställer landskapsnämnden sålunda, att de skilda föreningarnas

områden tydligt skilja sig från varandra.

31 §.

I skogsvårdsföreningens stadgar bör nämnas, under vilka villkor

skogsägare har rätt att ansluta sig till föreningen. Villkoren få

icke för någon av skogsägarna inom dess verksamhetsområde otill-

börligt försvåra vinnande av medlemskap i föreningen.

32 §.

Skogsvårdsföreningens stadgar och däri gjorda ändringar böra

hänskjutas till landskapsnämnden för fastställande.

33 §.

Landskapsnämnden för föreningsregister över skogsvårdsföreningarna.

295
34 §.

Skogsvårdsförening må icke idka sådan näringsverksamhet, som är nödvändig för förverkligande av föreningens syfte.

35 §.

Landskapsnämndens forstavdelning äger giva handledning åt skogsvårdsföreningarna och tillse, att deras verksamhet fyller de krav, som böra ställas på dem i deras egenskap av mottagare av de i 7:de kapitlet stadgade skogsvårdsavgifterna.

36 §.

Vad som stadgats i lagen om föreningar av den 4 januari 1919 jämte däri senare gjorda ändringar skall tillämpas på skogsvårdsföreningarna med de undantag, som föranledas av ovannämnda stadganden.

7 kap.

Skogsvårdsavgift.

37 §.

Till förmån för de privatägda skogarnas vård äro skogsägarna skyldiga att erlägga skogsvårdsavgift, som för ändamålet skall disponeras av skogsvårdsföreningarna.

38 §.

Skogsvårdsavgiftens storlek utgör 3 % av skogsmarkens nettoin-

296

komst, men avgiften kan i enlighet med landskapsnämndens beslut, för högst fem år i sänder höjas till det dubbla i kommuner, där skogsvårdsföreningens behov så kräver.

39 §.

Såsom skogsmarkens nettoavkastning, enligt vilken skogsvårdsavgiften fastställles, anses den vid kommunaltaxeringen uppskattade avkastningen, utan beaktande av vid taxeringen gjorda avdrag. För erläggande av skogsvårdsavgifter för av kommunen ägd skog bör dess avkastning värderas enligt samma grunder som den vid skattetaxering skulle ha uppskattats.

40 §.

Taxeringsnämnden skall årligen vid kommunaltaxeringen för varje skogsägarers del uträkna huru mycket denne enligt bestämmelserna här ovan är skyldig att erlägga i skogsvårdsavgift. De sålunda bestämda avgifterna böra antecknas i taxeringslängden och debetsedlarna, och böra erläggas senast i samband med den slutliga upp-
börden av varje års kommunalskatt.

41 §.

Vad som stadgats om ändringsansökan beträffande kommunaltaxering, om indrivning av skatter genom utmätning och om skattetill-

lägg vid uraktlåten skattebetalning skall äga tillämpning ifråga om skogsvårdsavgift.

42 §.

Om på grund av det utslag, som skogsägaren erhållit efter att ha besvärat sig över honom ågången beskattning, framgår, att av honom uppburits för hög skogsvårdsavgift, bör kommunen till honom erlagga överskottet med ränta på samma sätt, som beträffande kommunalskatt är stadgat.

43 §.

Skogsvårdsavgifterna och i 41 § nämnda tilläggsavgifter skall kommunen inom en månad efter varje uppbörd av kommunalskatten redovisa till landskapsnämnden. Från denna redovisning får kommunen för varje gång för egen del avdraga 1 % av de erlagda avgifterna ävensom de belopp kommunen enligt föregående paragraf tvungits att betala.

Vidare skall, såframt inom kommunen verkar flera än en skogsvårdsförening, ur redovisningen framgå vilka belopp, som influtit från de skilda föreningarnas egentliga verksamhetsområde. För att möjliggöra detta skall landskapsnämnden till kommunen uppgiva de av nämnden fastställda gränserna mellan de olika föreningarnas egentliga verksamhetsområde.

44 §.

I fråga om det övriga beloppet skola följande föreskrifter efterföljas:

- 1) varje skogsvårdsförening erhåller de medel, som vid indrivningen av skogsvårdsavgifterna influtit från de skogar, vilka äro belägna på dess fastställda verksamhetsområde;

- 2) av de influtna skogsvårdsavgifterna från sådan kommun, som inte omfattar någon skogsvårdsförenings område, bör hälften av landskapsnämnden deponeras för den skogsvårdsförenings räkning, som framdeles kan påbörja sin verksamhet inom kommunen, och den andra hälften användas för skogsskötseln i vederbörande kommun.

45 §.

Skogsvårdsföreningarna skola av de erhållna skogsvårdsavgifterna årligen överföra minst 20 % till en utjämningsfond intill dess fondens belopp motsvarar medeltalet av de under de närmaste tre åren influtna skogsvårdsavgifterna.

Så länge fonden är åtminstone av denna storlek behöver någon ö-

44299
verföring icke göras. Denna fonds medel får föreningen använda endast med landskapsnämndens begivande, då särskilda skäl sådant kräver.

Om för en framtida skogsvårdsförenings räkning enligt 44 § 1 mom.

2 p. redan finnas deponerade medel, skall landskapsnämnden vid grun-

dandet av ny förening eller vid utvidgandet av en förenings tidigare

verksamhetsområde bestämma, huru stor del därav bör överföras till

utjämningsfonden.

46 §.

Om icke skogsvårdsföreningsverksamhet är ändamålsenlig, kan land-

skapsnämnden besluta att skogsvårdsavgifterna, som annars skulle

disponeras av föreningen, delvis eller i sin helhet skola ställas

till nämndens disposition och användas på sätt, som av nämnden be-

slutes för befrämjande av skogsbruket inom föreningens verksamhetsom-

råde.

8 kap.

Särskilda föreskrifter.

47 §.

Ändring i landskapsnämndens i stöd av denna landskapslag utfärdade

de beslut kan sökas hos högsta förvaltningsdomstolen medelst skrift-

liga besvär, som med vidfogande av det överklagade beslutet senast

44300
före klockan 12 på den trettionde dagen, räknat från beslutets del-
räende, skall inlämnas till högsta förvaltningsdomstolens registra-
torskontor.

48 §.

Enligt denna landskapslag givna direktiv och beslut beträffande

skogsvårdsarbeten samt även avverkningsförbud, fredningsavtal och

beslut samt i 23 § 1 mom. nämnda överenskommelser och beslut böra

antecknas i en efter fastställt schema uppgjord förteckning, som

å landskapsnämndens forstavdelning bör hållas tillgänglig för all-

mänheten och ur vilken på begäran och mot fastställd avgift bör

lämnas utdrag och avskrifter. Vad, som antecknats i denna förteck-

ning, berör även vederbörande fastigheters nya ägande- och nytt-

janderättsinnehavare.

49 §.

Vad i denna landskapslag stadgats gäller icke stats- eller

landskapsägda och -förvaltade jordar, inte heller naturskyddsområ-

den och skyddsskogar.

50 §.

Med jordägare avses i denna lag även den, åt vilken ägaren på

viss tid överlåtit områdets fullständiga förvaltning.

Denna landskapslag träder i kraft den 1 januari 1949. Val av skogsnämndernas medlemmar kan dock förrättas redan därförinnan. I

och med att denna landskapslag träder i kraft upphör landskapslagen om enskilda skogar i landskapet Åland av den 4 december 1929 att gälla, med följande undantag:

a) vid sådan skogshantering, vartill rätt erhållits medelst skriftligt avtal, som uppgjorts innan denna landskapslag emanerat,

anses inte såsom skogsskövling ett sådant förfarande, som enligt landskapslagen om enskilda skogar var tillåtet;

b) rättegångar, som väckts i stöd av landskapslagen om enskilda skogar, böra slutbehandlas enligt sagda lag;

c) fredningar, utfärdade enligt landskapslagen om enskilda skogar förbliva i kraft.

Vid tiden för denna landskapslags ikraftträdande inom landskapet för skogsvård verkande sammanslutningars skogsvårdande uppgifter övergå på landskapsnämnden, de kommunala skogsnämnderna samt skogsvårdsföreningarna.

Mariehamn den 18 februari 1948.

På landskapsnämndens vägnar:

Lantråd

Viktor Strandfält.

Landskapssekreterare

Ch. Stormbom.

LAGUTSKOTTETS betänkande № 29/1948 med anledning av landskapsnämndens framställning till Ålands landsting med förslag till landskapslag angående skogsvård i landskapet Åland.

Med anledning av förenämnda framställning, varöver landstinget inbegär lagutskottets utlåtande, får utskottet värdsammast framhålla följande:

Utskottet gillar till fullo det syftemål, vartill lagförslaget strävar. Dock anser utskottet att lagen i sina detaljer är alltför sträng och att den ännu icke har full motsvarighet i folkmedvetandet.

För ernående av det syftemål, vartill landskapsnämnden främst synes sträva, skulle det enligt utskottets uppfattning för närvarande vara tillräckligt, att en lag utarbetades, som upptager bestämmelserna i VI och VII kapitlen av den föreslagna lagen. Utskottet anser sig emellertid sakna möjlighet att utarbeta detta lagförslag, varför utskottet föreslår, att ärendet i sagda avseende återgår till landskapsnämnden.

Utskottet föreslår därför

att landstinget ville förkasta lagförslaget, men giva landskapsnämnden i uppdrag att utarbeta ett nytt förslag, som beaktar förenämnda synpunkter.

Mariehamn den 23 november 1948.

På lagutskottets vägnar:

Tor Brenning.

Axel Kjffschmidt.

Närvarande i utskottet: Tor Brenning, ordförande, Herman Mattsson,

Gunnar Jansson, Paul Påvals och Jonatan Sjöblom.